

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 3896

гр. София, 31.07.2025 г.

**ВЪРХОВЕН КАСАЦИОНЕН СЪД, 1-ВО ГРАЖДАНСКО
ОТДЕЛЕНИЕ 1-ВИ СЪСТАВ**, в закрито заседание на девети октомври през
две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Дияна Ценева

Членове: Теодора Гроздева
Милена Даскалова

като разгледа докладваното от Дияна Ценева Касационно гражданско дело №
20238002104809 по описа за 2023 година

Производството е по чл. 288 ГПК.

Образувано е по касационна жалба, подадена от „Пик Нюз“ ЕООД, представлявано от управителя Н. Н. Й. чрез процесуалния представител на дружеството адв. Ю.Т., срещу въззивно решение № 3420 от 28.06.2023 г. по в.гр.д. № 10673/2022 г. на Софийски градски съд. В касационната жалба са изложени подробно доводи за неправилност на решението поради нарушение на материалния закон, нарушение на съдопроизводствените правила и необоснованост. Жалбоподателят поддържа, че въззивният съд не е обсъдил в съвкупност всички събрани по делото доказателства; изложил е непълни, неясни и на места вътрешно противоречиви мотиви. Не е направил разлика между отрицателно мнение, представляващо критика към някого, и обида, в резултат на което необосновано е приел, че направените изявления са обидни и представляват основание за ангажиране на отговорността на жалбоподателя за обезщетяване на претендираните неимуществени вреди. Не е съобразил, че ищцата по делото е публична личност и като такава следва да понася засиления журналистически интерес и да търпи повече укори, включително с изразни средства, надхвърлящи добрия тон, в какъвто смисъл е утвърдената съдебна практика. Поддържа също, че присъденото обезщетение за неимуществени вреди е прекомерно и не е съобразено с установените по

делото вреди и критерия за справедливост по чл. 52 ЗЗД.

В изложението по чл. 284, ал.3, т.1 ГПК са поставени следните въпроси, за които жалбоподателят твърди да са разрешени от въззивния съд в противоречие с практиката на ВКС и на ЕСПЧ- основание за достъп до касационно обжалване по чл. 280, ал.1, т.1 и т.2 ГПК:

1. На база на какви факти и доказателства следва да се направи преценка от страна на съда за пределите при упражняване на правото свободно да се изразява мнение по смисъла на чл. 39 от Конституцията на Република България и чл. 10 от ЕКЗПЧОС.

2. Въз основа на какви критерии съдът следва да направи разграничение между думи и изрази, използвани единствено за умишлено унижаване на достойнството на личността, и такива, които характеризират личността с негативни изразни средства, когато последната се явява участник в процеса, обект на неблагоприятния коментар.

3. Може ли да бъде вменена отговорност на делинквента за „цялостно внушение, общо впечатление и замисъл, внушаване на негативна нагласа в обществото“, и явява ли се част от фактическия състав на обидата и клеветата субективната интерпретация на пострадалия на изнесените за него негативни оценъчни съждения.

4. Длъжен ли е съдът при мотивиране на крайния съдебен акт да извърши подробен анализ на процесните думи и изрази, като разграничи кое изявление е обидно и кое- клеветническо, както и съпоставка между елементите на съответния деликт и елементите от фактическия състав на обидата, съответно- на клеветата.

5. Прямо какви критерии следва съдът да определи размера на дължимото обезщетение, съгласно разпоредбата на чл. 52 ЗЗД при преценка на всички конкретни, обективно съществуващи обстоятелства от значение за точното прилагане на принципа на справедливостта, във връзка с прилагането на т. 11 от ППВС № 4/1968 г. и следва ли тези критерии да бъдат точно определени от въззивния съд за всеки деликт в мотивите на въззивното решение.

Позовава се и на основанието за достъп до касационно обжалване по чл. 280, ал.2, пр.3 ГПК- очевидна неправилност.

В писмен отговор на касационната жалба ответникът по касация М. Б. М. - Н. изразява чрез своя пълномощник адв. М. С. становище, че не са налице сочените от жалбоподателя основания за допускане на въззивното решение до

касационно обжалване.

Върховният касационен съд, състав на първо гражданско отделение, за да се произнесе, взе предвид следното:

С обжалваното въззивно решение е отменено решението на Софийски районен съд, постановено на 21.03.2022 г. по гр.д. № 1201/2021 г. в частта, с която върху обезщетението за неимуществени вреди в размер на 3000 лв. е присъдена законна лихва за периода от 23.07.2020 г. до 26.07.2020 г. , и в тази част претенцията на ищцата М. М. - Н. е отхвърлена като неоснователна. Потвърдено е първоинстанционното решение в частта, с която „Пик Нюз“ ЕООД е осъдено да заплати на М. М. - Н. сумата 9 000 лв., представляваща обезщетение за неимуществени вреди от публикувани на 22, 26 и 27 юли 2020 г. статии в сайта [rik. bg](http://rik.bg), ведно със законната лихва върху тази сума, считано от 27.07.2020 г. до окончателното ѝ заплащане, както и сумата 3000 лв., представляваща обезщетение за неимуществени вреди от публикувана на 23.07.2020 г. статия в сайта retro.bg., както и в частта за разноските.

Предмет на касационно обжалване е въззивното решение в частта, с която е потвърдено първоинстанционното решение.

Въззивният съд е приел за установено от фактическа страна и не е било спорно между страните, че на 22.07.2020 г. на електронната страница на информационна агенция „ПИК“ е била публикувана статия със заглавие „РЕТРО: М. М. нещастно влюбена във висш държавен мъж“; на 26.07.2020 г. на същата електронна страница е публикувана статия със заглавие “Секс аферата се разгаря: М. се хвалела, че си ляга с „шефа на държавата“. А. Н. в депресия“; на 27.07.2020 г. е публикувана статия със заглавие „ Секс тефтерчето на М. М. - интимният списък на кюстендилката набъбва по чин: митничар, кмет, министър, висш държавник“. Приел е, че посочените в статиите обстоятелства, според които М. М. е имала множество интимни връзки, които представляват и прояви на брачна изневяра; че изборът ѝ на партньори е бил повлиян от общественото им положение и престиж; че политическата ѝ дейност и появата ѝ в публичното пространство са обусловени от любовно отхвърляне, сочат на нейно недостойно поведение от гледна точка на общоприетите морални разбирания и предизвикват еднозначна негативна оценка на твърдените прояви, които са от естество да накърнят нейната репутация. Приел е, че използваните в тези статии думи и изрази по отношение на ищцата: „прицелила се в най - високите държавни

върхове, преследвайки до полуда новия обект на любовните си щения“, „изживяваща любовна драма покрай възжеланията си към висш държавник“, „любовна драма стои зад скандалните ѝ напъни да яхне народното недоволство“, „хвалеща се, че си ляга с шефа на държавата и че може да постигне каквото си поиска“, „обърнала е гръб на съпруга си и на любовника си в момента, в който се е уредила с депутатско място“, „загубила е тотално разсъдък“, „истинска мъжемелачка“, „като пчеличка скача“, „палавата юристка, която иначе обича да се прави на светица“, „бурно минало с мъжете“, не са в рамките на свободата на словото и са използвани умишлено за унижаване на нейното достойнство. Предвид изобилстващите негативни изрази, тези статии с целия си смисъл и контекст представят ищцата като лице, което се занимава с неморални и обществено неприемливи дейности.

В мотивите на обжалваното решение въззивният съд подробно се е спрял на съдържанието на понятието „свобода на словото“ и ограниченията при неговото упражняване. Посочил е, че свободата на словото не е абсолютна, а се разпростира до пределите, след които вече се засягат други конституционни права. Свободата на словото не включва възможност за разпространяване на неверни данни, засягащи лични граждански и човешки права, и не предпоставя налагане на негативен подтекст. Това право не може да се използва за накърняване на правата и доброто име на друго, които са правнозначими ценности, защитавани от законоустановения ред в държавата. Позовал се е и на Решение № 7/1996 г. на Конституционния съд на Република България, в което е прието, че накърняването на правата и доброто име на друго е основание за ограничаване на възможността свободно да се изразява мнение с оглед разпоредбите на чл. 57, ал.2 и чл. 39 от Конституцията на Република България.

В изложените от въззивния съд мотиви е направено и принципно разграничение между изразяването на критични мнения и оценъчни съждения, и престъпните състави на обидата и клеветата. Посочено е, че казването или извършването на нещо унижително за честта и достойнството на друго в негово присъствие е обида по смисъла на чл. 146, ал.1 НК, както и че унижителният характер на казаното следва да се преценява въз основа на приетите в обществото морални норми на нормално човешко общуване, без значение дали казаното отговаря на действителността. Разгласяването на позорно обстоятелство или приписването на неизвършено престъпление

представлява клевета/ чл. 147, ал.1 НК/, както и че в този случай истинността на изнесените твърдения подлежи на доказване. Посочено е, че оценъчните твърдения не подлежат на проверка за вярност и изразяването им не е противоправно, освен ако не са обидни. Посочил е, че разпоредбата на чл. 10 от ЕКЗПЧОС, която прокламира свободата на изразяване на мнения, включително разпространяването на информация и идеи без намесата на държавните власти, не дава право да се разпространяват неверни факти, нито да се засяга достойнството на други лица.

Изхождайки от тези принципни положения въззивният съд е приел, че ответникът не твърди и не доказва, че изнесените факти от лицата, на които е възложил изготвянето на процесните статии, са верни, нито че е проверил достоверността на тяхното съдържание. В статиите като източник на информацията са посочени клюки и слухове, което не съответства на добрата журналистическа практика. Използваните думи и изрази, цитирани в мотивите на решението, разглеждани поотделно и в общия контекст на статиите, са преценени като оскърбителни, обезценяващи човешката стойност на ищцата. В обобщение съдът е приел, че е налице последователно публично охулване на личността на ищцата, което е противоправно и съставлява основание за ангажиране на деликтната отговорност на ответника като възложител на работата за обезщетяване на причинените от трите статии неимуществени вреди.

Въззивният съд е приел, че присъденото обезщетение в размер на 12 000 лв. се явява справедливо по смисъла на чл. 52 ЗЗД. Посочил е, че за да определи този размер съобразява от една страна характера на клеветническите и обидните твърдения; кумулирания ефект от публикациите, които са свързани помежду си и целят да представят ищцата в негативна светлина чрез посочването на факти, отнасящи се до нейните интимни връзки, и значението им за нейната политическа дейност; използването на обидни изрази отново във връзка с поведението ѝ по отношение на мъжете; продължителността на претърпените вреди с оглед обстоятелството, че се касае за последователно и продължаващо около седмица целенасочено уязвяване на ищцата; обстоятелството, че ищцата е публична личност с широка известност в обществото; броят на клеветническите твърдения и отправените обиди, които засягат честта и доброто ѝ име; обстоятелството, че клеветническите твърдения са били изразени публично чрез средство за масова информация и по този начин са

станали достояние на широк кръг лица; общественно-икономическите условия в страната към датата на деликта; а от друга страна- липсата на данни за изразено от трети лица негативно отношение към ищцата и за особена продължителност на негативните изживявания.

С оглед така изложените от въззивния съд мотиви, настоящият състав намира, че не са налице предпоставките на чл. 280, ал.1, т.1 и 2 ГПК за допускане на въззивното решение до касационно обжалване по поставените от жалбоподателя правни въпроси, тъй като не са установява същите да са разрешени в противоречие с практиката на ВКС, с актове на Конституционния съд и ЕСПЧ.

По първия въпрос /На база на какви факти и доказателства следва да се направи преценка от страна на съда за пределите при упражняване на правото свободно да се изразява мнение по смисъла на чл. 39 от Конституцията на Република България и чл. 10 от ЕКЗПЧОС/жалбоподателят поддържа противоречие на въззивното решение с решение № 253 от 29.01.2014 г. по гр.д. № 1251/2012 г. на III г.о. на ВКС; решение № 129 от 11.08.2020 г. по гр.д. № 2704/2019 г. на IV г.о. на ВКС; решение № 7/1996 г. на Конституционния съд на Република България и решение на ЕСПЧ по дело Торгейр Торгейрсон срещу Исландия.

Във всички тези решения е застъпено разбирането, че свободата на словото е една от основите на демократичното общество и се отнася и за информация и идеи, които засягат шокират или смущават; че правото да се изразява и разпространява мнение не е абсолютно; че свободата се разпростира до пределите, с които се засягат други конституционни ценности, каквито са доброто име и правата на другите граждани; че негативните оценки за определена личност, открояваща се по една или друга причина в обществения живот, не пораждат отговорност, ако не засягат достойнството на личността; че границите за допустимата критика на публичните личности са по- широки, но само доколкото изявленията засягат въпрос от обществен интерес и не се унижава достойнството на коментираното лице или не се засяга честта му с изнасяне на невярна позоряща информация; че накърняването на правата и доброто име на друго е основание за ограничаване на възможността свободно да се изразява мнение както по силата на общата ограничителна разпоредба на чл. 57, ал.2 , така и с оглед възприетата структура на чл. 39 от Конституцията на Република България, в който правото на мнение се

ограничава заради друго конкуриращо право.

В мотивите на Решение № 1 от 04.04.1996 г. по конст. д № 1/1996 г. Конституционният съд на Република България изрично подчертава, че правото на чест и добро име, правото на личен живот, тайната на кореспонденцията и неприкосновеността на жилището са конституционно защитени права и съставляват един комплекс от интереси, които формират обособената интимна сфера на човека, за навлизането в която трябва да съществува преграда, съобразена с морала и манталитета на разумно мислещите хора, и че информацията, свързана с интимната човешка сфера, е в най - малка степен от обществен интерес в смисъла, който се обуславя от функциите на комуникационните права, както и че трябва да се прави разлика между обществения интерес от факти и информация, които обслужват обществената дискусия, и такива, по отношение на които интересът е равнозначен на любопитство.

Върху тези принципни постановки е основал изводите си и въззивният съд. След преценка на смисъла и значението на употребените в трите процесни статии думи и изрази е направил извод, че са надхвърлени границите на свободата на словото, тъй като чрез тях се унижават честта и достойнството на ищцата. Трите статии съдържат твърдения за факти, касаещи интимната сфера на ищцата /„прицелила се в най - високите държавни върхове, преследвайки до полуца новия обект на любовните си щения“, „изживяваща любовна драма покрай възжеланията си към висш държавник“, „любовна драма стои зад скандалните ѝ напъни да яхне народното недоволство“, „хвалеща се, че си ляга с шефа на държавата и че може да постигне каквото си поиска“, „обърнала е гръб на съпруга си и на любовника си в момента, в който се е уредила с депутатско място“, „загубила е тотално разсъдък“/, които я описват като лекоправна личност, без морално-етични задръжки, и принизяват участието ѝ в обществено - политическия живот.

По втория повдигнат правен въпрос /Въз основа на какви критерии съдът следва да направи разграничение между думи и изрази, използвани единствено за умишлено унижаване на достойнството на личността, и такива, които характеризират личността с негативни изразни средства, когато последната се явява участник в процеса, обект на неблагоприятния коментар/ се твърди противоречие с решение № 148 от 10.07.2015 г. по гр.д. № 6318/2014 г. на ВКС, III г.о.; решение № 213 от 26.01.2021 г. по гр.д. №

970/2020 г. на ВКС, IV г.о.; решение на ЕСПЧ по делото Педерсен и Баадсгаард срещу Дания; решение на КСПЧ по делото Лингенс срещу Австрия.

В решение № 148 от 10.07.2015 г. по гр.д. № 6318/2014 г. на ВКС е посочено, че при спор за вреди, причинени от изнесена от журналист информация, съдът е длъжен да установи извършени ли са твърдените в исковата молба действия от журналиста, каква част от изнесеното съставлява твърдение за факт и каква - оценка; съответно дали фактите са неверни и позорни и дали оценките са в рамките на свободата на словото. Посочено е също, че журналистите не могат да ползват правото свободно да разпространяват информация, за да нанасят обиди или да клеветят. Подчертано е, че те следва да ограничат критиките до границите, визирани в чл. 39, ал.2 от Конституцията на Република България, а когато ги прекратят - отговарят за причинените вреди. В това решение е прието, че обидни биха били изрази, използвани извън контекста на коментираните събития и пряко засягащи достойнството на адресата, но не и тези, при които личността се характеризира с негативни изразни средства като участник в процеса, обект на неблагоприятния коментар.

В решение № 213 от 26.01.2021 г. по гр.д. № 970/2020 г. на ВКС, IV г.о., е проведено разграничение между негативните оценки и обидата по смисъла на чл. 146, ал.1 НК. Прието е, че обидата е налице, когато някой каже или извърши нещо унижително за честта или достойнството на другото, а унижителният характер на казаното следва да се преценява съобразно приетите в обществото морални норми за нормално човешко общуване.

В решението на ЕСПЧ по делото Педерсен и Баадсгаард срещу Дания е изразено разбирането, че следва да се прави разлика между твърденията относно факти и оценъчните съждения, тъй като съществуването на определени факти може да се установи или опровергае, докато неистинността на оценъчните съждения не подлежи на доказване. Посочено е също, че дори когато изявлението се квалифицира като оценъчно съждение, трябва да съществуват достатъчно фактически данни, които да го подкрепят, иначе то би надхвърлило допустимото.

В същия смисъл е и решението на ЕСПЧ по делото Лингенс срещу Австрия. В него е препотвърдена практиката на ЕСПЧ, според която свободата на словото е една от основите на демократичното общество; че дълг на пресата е да

разпространява информация и идеи по политически и други въпроси от обществен интерес, но и че не трябва да преминава границите, поставени за защита на репутацията на другото. Посочено е, че тази защита се отнася също и за политиците, дори когато не действат като частни лица, но в тези случаи изискванията за такава закрила трябва да се преценява във връзка с интересите на откритата дискусия по политически въпроси. Именно в контекста на конкретни политически полемики /след проведени през 1975 г. избори в Австрия/, съдът е преценил, че изрази като “ най-долен опортюнизъм, неморален, недостоеен“ са оценъчни съждения, касаещи политическата дейност на лицето, по отношение на което са употребени, като тези съждения са основани на безспорни факти.

Въззивното решение не противоречи на цитираните решения. Преценката, че използваните в трите статии думи и изрази имат унижителен характер и засягат честта и достойнството на ищцата, е направена с оглед общоприетите в обществото морални норми на общуване. Съдът е приел, че в статиите са изнесени твърдения, касаещи личния живот на ищцата, които нямат връзка с нейния пост, дейност или занятие, а са използвани за унижаване на достойнството ѝ.

Във връзка с третия поставен въпрос /Може ли да бъде вменена отговорност на делинквента за „цялостно внушение, общо впечатление и замисъл, внушаване на негативна нагласа в обществото“, и явява ли се част от фактическия състав на обидата и клеветата субективната интерпретация на пострадалия на изнесените за него негативни оценъчни съждения/жалбоподателят обосновава твърдяното противоречие на въззивното решение с практиката на ВКС с позоваване на решение № 167 от 26.09.2016 г. по н.д. № 742/2016 г. на ВКС, III-то н.о. и решение № 62 от 06.03.2012 г. по гр.д. № 1376/2011 г. на ВКС, IV г.о.

Въззивното решение не противоречи на тази практика. В решение № 167 от 26.09.2016 г. по н.д. № 742/2016 г. на ВКС е прието, че позорното обстоятелство по смисъла на чл. 147, ал.1 НК е твърдение за съществуването на определен факт, свързан с личността на пострадалия, отнасящ се до минали или настоящи прояви от неговия личен или професионален живот, укорим от гледна точка на общоприетите морални норми, или отразяващ отрицателни качества на субекта, характеризиращи се го негативно, който е от естество да накърни доброто му име в обществото или компрометира честта и

достойнството му. В случая въззивният съд е приел, че трите статии съдържат твърдения за факти, касаещи интимната сфера на ищцата, които според общоприетите възгледи са неморални и обективно опозоряващи, верността на които не е била доказана от ответника- жалбоподател. Дори да се приеме, че статиите съдържат мнението, субективната интрепретация и коментар на журналиста /тази теза не е споделена от въззивния съд/, е необходимо да съществуват достатъчно фактически данни, които да го подкрепят /решение от 17.12.2004 г. на ЕСПЧ по делото Педерсен и Баадсгаард срещу Дания/. Това разбиране е намерило израз и в решенията на ВКС, на които се позовава жалбоподателят.

В обобщение, не са налице предпоставките на чл. 280, ал.1, т.1 и т.2 ГПК за допускане на касационно обжалване по първите три въпроса, изведени в изложението по чл. 284, ал.3, т.1 ГПК.

Не се установява четвъртият въпрос, поставен от жалбоподателя /Длъжен ли е съдът при мотивиране на крайния съдебен акт да извърши подробен анализ на процесните думи и изрази, като разграничи кое изявление е обидно и кое-клеветническо, както и съпоставка между елементите на съответния деликт и елементите от фактическия състав на обидата, съотв.- на клеветата/, да е разрешен в противоречие с практиката на ВКС, поради което по него също не е налице соченото основание по чл. 280, ал.1, т.1 ГПК за допускане на касационно обжалване. Въззивният съд е анализирал посочените в исковата молба думи и изрази, употребени в статиите; мотивирал е подробно становището си кои от тях представляват твърдения за факти /причините за интимните връзки на ищцата с посочените в статията мъже, които са политически фигури, и причините за поведението ѝ в публичното пространство/и кои - оценъчни съждения /„истинска мъжемелачка“; „като пчеличка скача“; „палавата юристка, която иначе обича да се прави на светица“; „бурно минало с мъжете“/, които са обидни. Несъгласието на жалбоподателя с така направените изводи не е основание за допускане на касационно обжалване.

Петият въпрос /Спрямо какви критерии следва съдът да определи размера на дължимото обезщетение, съгласно разпоредбата на чл. 52 ЗЗД при преценка на всички конкретни, обективно съществуващи обстоятелства от значение за точното прилагане на принципа на справедливостта, във връзка с прилагането на т. 11 от ППВС № 4/1968 г. и следва ли тези критерии да бъдат точно

определени от въззивния съд за всеки деликт в мотивите на въззивното решение/ също не осъществява хипотезата на чл. 280, ал.1, т.1 ГПК. По приложението на чл. 52 ЗЗД е формирана съдебна практика, която препотвърждава и доразвива тълкувателните постановки в ППВС № 4/23.12.1968 г., в което е указано, че понятието "справедливост" не е абстрактно, а е свързано с преценката на редица конкретни обективно съществуващи обстоятелства, които трябва да се вземат предвид от съда при определяне на размера на заместващото обезщетение, а в мотивите следва да се посочат релевантните конкретни обстоятелства и значението им за присъдения размер. Видно от мотивите на обжалваното решение, при определяне на размера на обезщетението за неимуществени вреди въззивният съд се е съобразил с указания в ППВС № 4/1968 г. общи критерии и е отчел специфичните за делото обстоятелства, имащи значение за правилното приложение на чл. 52 ЗЗД. Въз основа на съвкупен анализ на конкретно установените по делото правнорелевантни факти въззивният съд е определил справедливото обезщетение за причинените неимуществени вреди. Правилността на направените изводи е извън предмета на производството по чл. 288 ГПК.

Въззивното решение не е и очевидно неправилно по смисъла на чл. 280, ал.2, пр.3 ГПК. Като самостоятелно основание за достъп до касационно обжалване очевидната неправилност предполага въззивното решение да е засегнато от пороци, пряко установими от съдържанието на обжалвания съдебен акт, без касационната инстанция да извършва анализ на събраните по делото доказателства. Приема се, че решението е очевидно неправилно, ако законът е приложен в неговия обратен смисъл, или е приложена отменена или несъществуваща правна норма, или е явно необосновано като постановено в нарушение на научни и/или опитни правила или правилата на формалната логика. Настоящият състав не установи въззивното решение да е засегнато от такива пороци. По тези съображения въззивното решение не следва да се допуска до касационно обжалване.

С оглед този изход на делото жалбоподателят „Пик Нюз“ ЕООД следва да бъде осъден да заплати на адв. М. В. С. адвокатско възнаграждение за оказаната на основание чл. 38, ал.1, т.3 ЗАДв безплатна адвокатска помощ на ответницата М. Б. М. в размер на 1400 лв.

Водим от гореизложеното съдът

О П Р Е Д Е Л И:

НЕ ДОПУСКА касационно обжалване на решение № 3420 от 28.06.2023 г. по в.гр.д. №10673/2022 г. на Софийски градски съд.

ОСЪЖДА Пик Нюз“ ЕООД да заплати на адв. М. В. С. адвокатско възнаграждение за оказаната на основание чл. 38, ал.1, т.3 ЗАДв безплатна адвокатска помощ на ответницата М. Б. М. в размер на 1400 лв./ хиляда и четиристотин лв./

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____